

POSUDEK OPONENTA BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Studijní obor: **Anglický jazyk a literatura (dvouoborové studium)**

Název práce: **Tradice sonetu a jeho české překlady**

Autorka práce: **Eliška Šmerdová**

Vedoucí bakalářské práce: **doc. PhDr. Ladislav Nagy, Ph.D.**

Oponent bakalářské práce: **Mgr. Tomáš Jajtner, Ph.D. et Th.D.**

Stručná charakteristika práce

Práce Elišky Šmerdové se zaměřuje na vývoj a proměny sonetu ve světové literatuře (zvláště italské a anglické) a na možnosti jejího adekvátního převodu do češtiny. Lze ji rozdělit na dvě přibližně stejně dlouhé části: v první se věnuje shrnutí vývojových fází tohoto literárního útvaru od poloviny 13. století v Itálii po vrcholné období anglického sonetu v díle P. Sidneyho, E. Spensera po W. Shakespeara, v druhé pak následuje vlastní analýza překladů šesti Shakespeareových sonetů (sonet 12, 20, 35, 66, 94 a 135) od generace Vrchlického a Klášterského po současné překlady J. Joska či M. Hilského. Práce je zakončena stručným shrnutím.

Celkové zhodnocení

Práce má přehlednou strukturu, v teoretické části shrnuje podstatné body vývoje sonetové formy jak po stránce *versologické* (zejména model jambického pentametru a formální odlišnosti rýmového schématu), tak po stránce *významové* (práce s jazykem, pojetí identity lyrického subjektu v tradičním petrarkismu či fluidita mluvčího sonetu v anglické tradici). V úvodním přehledu se zásadně opírá o dílo M. R. G. Spillera *The Development of the Sonnet: An Introduction* (Routledge, 2003). Při analýze překladů autorka rozlišuje významovou a formální adekvátnost a nabízí komparativní zhodnocení větší či menší „úspěšnosti“ jednotlivých překladatelských řešení. Zohledňuje přitom textovou komplexnost, tj. „otevřenost“ originálních znění, a různých způsobů, či spíše důrazů, s nimiž k nim jednotliví překladatelé přistupují.

Celkově se jedná o slušnou práci, která naplňuje podstatné formální požadavky na BP. Autorka si vybrala nejednoduché téma a dokázala ho zpracovat na úrovni studenta bakalářského stupně.

Kriticky si dovoluji poznamenat, že do budoucna by bylo dobré se vyhnout některým překlepům či větným fragmentům, a také poněkud devótnímu tónu při vlastním hodnocení – zejména jsou-li překlady M. Hilského popisovány pojmy jako „nedostižný“ (s. 25), příp. je-li jeho překladatelské dílo hodnoceno jako to, jež jediné vychází z plného pochopení komplexnosti Shakespeareova díla (s. 48). Při posuzování překladů jistě nejde jen o zhodnocení účtyhodného či mimořádného překladatelského výkonu autora, ale o zachování kritického ducha, který nutně dříve či později povede i k revizi některých překladatelských postupů.

Tento (poněkud nekritický) přístup se pak projevuje ve vlastní analýze, kterou by stálo za to posunout hlouběji než k pouhému shrnutí postupů jednotlivých překladatelů. Úkolem překladatele je uchovat maximální „živost“ jazyka, jímž dílo promlouvá do současnosti. Tomuto úkolu slouží kritika překladu. Proto je nutné se ptát, co to znamená *zpřístupnit text* ve vlastním jazyce? Jak se to děje napříč jazykovým, ideologickým či historickým hranicím, které každý text provázejí?

Tyto otázky zůstaly otevřené. Pevně věřím, že se k nim autorka BP vrátí při obhajobě.

Práci **doporučuji** k obhajobě.

Navrhovaná klasifikace: **velmi dobře**

23. května 2022

Datum

Podpis